

Moje žena Alice

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Moje žena Alice ještě žádná babice,
už je zase zpátky v městě.
Bedny, kufry, krabice, byla přes rok v Africe
na služební, dlouhý cestě.

Večer spustí Alice, že o proti Africe,
jsou prej tady rána chladná.
Pak se zimou rozklepá, tak jsme zašli do sklepa
pro roury a starý kamna.

Tam mi řekla: Muži můj, chvíli tady při mně stůj.
Já zahodil tál i rouru a hned jsme se s Alicí,
jak to dělaj králíci milovali v černém mouru.

A hned v příštím měsíci, náhle mojí Alici
pohltily noční stíny.
Když už myslím na fámy z porodnice volá mi:
Táto máš dva krásný syny.

Málem mě to umučí, když z jejího náručí
beru ty dvě krásný děti,
kukám jako spařený, klucí jsou potažený
celý tmavě černou pletí.

Nemůžu bejt nad věcí, přemejšlím teď nad pecí,
nad tím maurem, starou rourou.
Nevím proč mí přátelé, ptaj se od tý neděle,
proč se tahám dál s tou courou.

Ještě větší mívám splín, vždycky když se zahledím
na kamna a černou rouru.
Jak mý děti proboha, mohly dostat od Boha
barvu kůže z toho mouru.